

Lizák Pálma:

Téli álom - emlékezés

A fátyolos téli Nap bús, lila ködön át, néz a gomolygó Földre. Lenge lányok tüllruháján halvány csillagok szomorkodnak. Imbolygó árnyak keresnek menedéket a süvöltő szél elől. Sötétedik. A kobaltot felváltja az ultramarin, mélykék foltokat ejtve a havon. Egyedül vagy. De hol? A kietlen pusztán kihalt az élet. Csend van. Csak a lélek sóhajtozik. Eltűnne a hó alatt, elbújna a föld alá, de az nem enged. Fagyos szíve nem könyörül. A dermedt éjszakában mormog a föld. Menj, menj, menj...

Nem látszik az út csak a végtelen.

Felsejlik a múlt.

Színes csillámok röppennek, keringenek, fények villóznak, s lágy zene szól. Ezer és ezer virág szirma bomlik, esőáztatta föld csodás illata leng. Virágzó fák, méhek döngése, az érett őszibarack mézíze fogad. Tarka selymet lebbent a szél, a szikrázó nap tüze éget. Fehér pillangók kergetőznek. Egy lapos kőre gyík telepedett. Bodor felhők nevetve táncolnak. A domb aljában kicsiny falu szunnyad. Egy kéz a kezedhez ér. A

lélek csendben örül. Levelek zizzennek, szellő jön a völgyből simogatón. A pillanat időtlennek tűnik.

De eltűnik..., eltűnt örökre.

Szürke az ég, jégpettyek tarkáznak. Dideregsz. Ruha nem melegít. A lelked fázik. Sodor a tömeg. – Van itt valaki? – Senki.

Lesz-e még virág, nyílik-e újra a tulipán, hoz-e édes akácillatot játékos szellőlány, jön-e tavasz e gonosz tél után? – Talán.

Vagy „Soha már.”

(Budapest, 2000)